

ತಿಳಿದವರಿಗೂ ತಿಳಿಯೋದಿಲ್ಲ

—ಬನ್ನಂಜೆ ಗೋವಿಂದಾಚಾರ್ಯ

ಸಂಸ್ಕೃತ ತಿಳಿದವರಿಗೆಲ್ಲ ಉಪನಿಷತ್ತು ತಿಳಿಯೋದಿಲ್ಲ.

ಉಪನಿಷತ್ತು ವೈದಿಕಸಾಹಿತ್ಯ ತಿಳಿಯಲು ತಿಳಿಯಾದ ಒಳಗಣ್ಣು ಬೇಕು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಭಾಷಾಪಂಡಿತ್ಯ-ತರ್ಕಪಾಂಡಿತ್ಯ ನಮಗೆ ಸತ್ಯ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

ನಾರಾಯಣಪಂಡಿತಾಚಾರ್ಯರು: 'ತರ್ಕನಿಶ್ಚಿತಚಿತ್ತವೃತ್ತಿಭಿರಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮಹೋದಯಮ್'- ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. 'ತರ್ಕ ಓದಿದವರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದ ದೇವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ' ಎನ್ನುವ ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅಪೂರ್ವವಾದ ಅನುಭಾವವಿದೆ.

ತರ್ಕ ನಮ್ಮ ಅನುಭವದ ಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗುಂಥದು. ನಮ್ಮ ಅನುಭವದ ಮಿತಿಯೇ ನಮ್ಮ ತರ್ಕದ ಮಿತಿ ಕೂಡ. ಅನುಭವದ ಆಚೆಗೆ ತರ್ಕ ಹೋದಾಗ ಅದು ಕುತರ್ಕ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಶುಷ್ಕತರ್ಕ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಈ ಎಚ್ಚರ ನಮಗಿರದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ತರ್ಕದ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಗಿರಕಿ ಹೊಡೆಯುತ್ತೇವೆ. ಸತ್ಯ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ವೈದಿಕಸಾಹಿತ್ಯ-ವಿಶೇಷತಃ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ನಮ್ಮ ತರ್ಕಕ್ಕೆ ಸಿಗದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಹೊರಟವು. ಅವು ಬುದ್ಧಿಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುವುದಿಲ್ಲ; ಹೃದಯದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತವೆ.

ಆದರಿಂದ ಬುದ್ಧಿ ಇದ್ದವರಿಗೆಲ್ಲ ಉಪನಿಷತ್ತು ತಿಳಿಯೋದಿಲ್ಲ. ಹೃದಯದ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಬಹಳ ಮಂದಿ ಬುದ್ಧಿವಂತರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಹೃದಯದ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿರುತ್ತದೆ.

ಬುದ್ಧಿಯ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿ ಹೃದಯದ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಬೇಕು.

ಆಗ ಉಪನಿಷತ್ತು ತನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನು ತೆರೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಬುದ್ಧಿಯ ಬಾಗಿಲ ಕೀಲಿಕ್ಕೆ ತರ್ಕವಾದರೆ ಹೃದಯದ ಬಾಗಿಲ ಕೀಲಿಕ್ಕೆ ಶರಣಾಗತಿ. ಬುದ್ಧಿಯು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಾಗ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಅಹಂಕಾರ ಒಳಹೊಕ್ಕು ಕೂತುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅಹಂಕಾರದ ಅಮಲು ಇಳಿದಾಗ ಹೃದಯದ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಉಪನಿಷತ್ತು ತರ್ಕದ ಅಹಂಕಾರಕ್ಕೆ ಮಣಿಯುವುದಿಲ್ಲ: 'ನೈಷಾ ತರ್ಕೇಣ ಮತಿರಾಪನೇಯಾ.' ಉಪನಿಷತ್ತಿಗೆ ಶರಣಾದಾಗ ಅದು ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅದು ತೆರೆದುಕೊಂಡಾಗ ನಾವು ಒಳಹೊಕ್ಕರೆ ಅನುಭಾವದ ಆನಂದದ ಕಡಲು! ಎಷ್ಟು ಮುಳುಗಿದರೂ ಹಿಂಗದ ಆಸೆ. 'ಪರಮಾಮೃತಸಮುದ್ರಾವಗಾಹೀವ ಬಹಳಮಾಹ್ಲಾದಮಾಪ್ನೋತಿ'

ಅರ್ಥ ಆಗೋದು ಬೇರೆ. ಅರ್ಥ ಹೊಳೆಯೋದು ಬೇರೆ. ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ತರ್ಕದಿಂದ ಅರ್ಥ ಆಗಬಹುದು; ಅಪಾರ್ಥ ಆಗಬಹುದು; ಅನರ್ಥ ಆಗಬಹುದು. ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥ ಹೊಳೆಯುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೆ ಸ್ಫುರಣ ಎಂದು ಕರೆದರು; ಪ್ರತಿಭೆ ಎಂದು ಕರೆದರು.

ಋಷಿಗಳಿಗೆ ಮಂತ್ರ ಹೊಳೆಯಿತು. ನಮಗೆ ಅರ್ಥ ಹೊಳೆಯಬೇಕು. ನಾವು ಮಾಡಿದ ಅರ್ಥ ಪೌರುಷೇಯವಾಯಿತು. ಹೊಳೆದ ಅರ್ಥ ಅಪೌರುಷೇಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಪುರುಷನ ಬುದ್ಧಿಯ ಕಸರತ್ತು ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಭಾಸವರ್ಜ್ಜ ಹೇಳುತ್ತಾನೇ: 'ವೇದ ಅಪೌರುಷೇಯವಾದರೆ ಏನು ಬಂತು. ನೀವು ಮಾಡುವ ಅರ್ಥ ಪೌರುಷೇಯವೆ ಏನು?' -ಎಂದು. ಪಾಪ. ಅವನು ಮಹಾತಾರ್ಕಿಕ. ಅವನ ಬುದ್ಧಿಯ ಬಾಗಿಲು ಪ್ರಚಂಡವಾಗಿ ತೆರೆದು ಕೊಂಡಿದೆ. ಆದರೆ ಹೃದಯದ ಭಾಷೆ ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ:

ಬುದ್ಧಿಗೆ ತಿಳಿಯದ ಸಂಗತಿಗಳೂ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಹೊಳೆಯುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವ ಎತ್ತದ ಮೂಲಸತ್ಯ ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಲಿ:
ಇಲ್ಲ!

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಾಂತವನ್ನು ನೋಡೋಣ.

'ಕುರ್ವನೈವೇಹ ಕರ್ಮಾಣಿ ಜಿಜೀವಿಷೇಚ್ಛತಂ ಸಮಾಃ'

ಇದು ಯಾಜ್ಞೇಯಮಂತ್ರೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಂದ ಮಂತ್ರ: ಮೊತ್ತ ಮೊದಲು ಸ್ವಾಯಂಭುವಮನು ಕಂಡ ಮಂತ್ರ.

ಇದರ ಸರಳ ಅರ್ಥ: 'ಇಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ನೂರುಕಾಲ ಬದುಕಬಯಸಬೇಕು.'

ಇಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ ಎಲ್ಲಿ?

ಮೊದಲು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ತೊಡಗುತ್ತದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ ಈ ಕರ್ಮಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ: ಇಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ ಕರ್ಮಸಾಧನೆಗೆಂದೆ ಪಡೆದು ಬಂದ ಮನುಷ್ಯಶರೀರದಲ್ಲಿ.

ಬುದ್ಧಿಯ ತರ್ಕವೇನೋ ಸರಿ. ಆದರೆ ಹೃದಯ ಈ ತರ್ಕವನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ.

'ಇಲ್ಲಿ' ಎನ್ನುವ ಪದಕ್ಕೆ ನಿಶ್ಚಿತ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ನಾವು ಎಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿ. ಈ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಕಂಡವರು ನಾವಲ್ಲ. ಸ್ವಾಯಂಭುವಮನು. ಅವನ 'ಇಲ್ಲಿ' ಅಂದರೆ ಎಲ್ಲಿ?

ಅವನ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡಾಗ 'ಇಲ್ಲಿ' ಎಂದರೆ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ. ಪ್ರಾಯಃ ಅವನು ಈ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಕಂಡದ್ದು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ. ದೇವಲೋಕದಲ್ಲಿ. ಅವನು ದೇವಗಣಪ್ರವಿಷ್ಟನಾದ್ದರಿಂದ 'ಮನುಷ್ಯಶರೀರದಲ್ಲಿ' ಎನ್ನುವುದೂ ಅವನ ಅರ್ಥವಾಗಲಾರದು. ಅದು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮನುಷ್ಯರ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಹಾಗಾದರೆ ಸ್ವಾಯಂಭುವ ಮನುವಿನ ಅರ್ಥವೇನು?

ಆರೆ ಮತ್ತೆ ತರ್ಕವೇ ಆಯಿತಲ್ಲ! ಬುದ್ಧಿಯ ತರ್ಕಕ್ಕೆ ಹೃದಯದ ತರ್ಕ. ಹೆಸರು ಬೇರೆ ಹೇಳಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಸಂಗತಿ ಬೇರೆ ಆಯಿತೆ? ಆನೆಯಲ್ಲ ಗಜ ಎಂದ ಹಾಗಾಯಿತು.

ಹೊರನೋಟಕ್ಕೆ ಹೌದು. ಬಾಸರ್ವಜ್ಞಾನಂಥವರು ಹೀಗೆಯೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಇದು ಬುದ್ಧಿಯ ಜಲ್ಲಕ್ಕೆ ಹೃದಯದ ವಾದ. ಜಲ್ಲದಲ್ಲಿ ಅಹಂಕಾರವಿದೆ. ವಾದದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಶರಣಾಗತಿಯಿದೆ; ಮೂಲದ ಜಿಜ್ಞೆಗೆ ವಿವಾದವಿಲ್ಲ; ಸಂವಾದವಿದೆ.

ಹಾಗಾದರೆ ಹೃದಯದ ಸಂವಾದದಿಂದ ಹೊಳೆದ ಅರ್ಥವೇನು? ಹೌದು ಇದು ಸಂವಾದ. ಮಂತ್ರದ್ರಷ್ಟಾರನ ಹೃದಯ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಹೃದಯ ಸಂಪಾದಿಯಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಈ ಅರ್ಥ ಹೊಳೆಯುತ್ತದೆ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಕಂಡ ಋಷಿಗೆ ಶರಣಾಗಬೇಕು: ಭಂದೋಭಿಮಾನಿದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಶರಣಾಗಬೇಕು; ಮಂತ್ರಪ್ರತಿಪಾದ್ಯನಾದ ಭಗವಂತನಿಗೆ ಶರಣಾಗಬೇಕು.

ಆದಕೆಂದೆ ಮಂತ್ರಜಪದ ಮೊದಲು ಋಷಿ-ಚ್ಛಂದೋ-ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಬೇಕು ಎಂದರು ಪ್ರಾಚೀನರು.

ಬುದ್ಧಿಗೆ ಶರಣಾಗಿ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ. ಬುದ್ಧಿಶುದ್ಧಿಗಾಗಿ ಸ್ವಾಯಂಭುವಮನುವಿಗೆ ಶರಣಾಗಬೇಕು. ಅನುಷ್ಠುಷ್ಠಂದಸ್ಸಿನ ದೇವತೆಯಾದ ಚಂದ್ರಪತ್ನಿ ರೋಹಿಣಿಗೆ ಶರಣಾಗಬೇಕು. ಯಜ್ಞನಾಮಕನಾದ ಭಗವಂತನಿಗೆ ಶರಣಾಗಬೇಕು.

ಆಗ ಹೊಳೆಯುತ್ತದೆ ಸ್ವಾಯಂಭುವಮನುವಿನ 'ಇಲ್ಲಿ' ಯ ಅರ್ಥ. ಸ್ವಾಯಂಭುವಮನುವಿನ ಕಬಳಿಸಲೆಂದು ಅಸುರರು ಮುನ್ನುಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮನು ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅಸುರರ ಪಡೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸಲಾಗದ ಅಸಹಾಯಕತೆಯಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಅನಾಥರಕ್ತಕನಾದ, ಅಪದ್ ಬಂಧುವಾದ ಭಗವಂತನೆಡೆಗೆ ಹರಿಯುತ್ತಿದೆ. ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನಾಗಿ ಅವತರಿಸಿ ಬಂದ ಯಜ್ಞನಾಮಕ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಲೀನವಾದಾಗ ಈ ಮಂತ್ರ ಅವನ ಬಾಯಿಂದ ಮೂಡಿಬಂತು. ಅವನು ಒಳಗಣ್ಣಿನಿಂದ ಯಜ್ಞಪುರುಷನನ್ನು ಕಾಣುತ್ತ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ: 'ಕುರ್ವನೈವೇಹ ಕರ್ಮಾಣಿ'

ಆಗ ಅವನ ಮುಂದೆ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಭಗವಂತನ ರೂಪ ಅದರಿಂದ ಅವನ 'ಇಲ್ಲಿ' ಎಂದರೆ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ: 'ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಅರ್ಪಣಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ನೂರುಕಾಲ ಬಾಳಬಯಸಬೇಕು.'

ಇನ್ನೊಂದು ಅರ್ಥವರ ಮಂತ್ರ:

ಏತದ್ ಯೋ ವೇದ ನಿಹಿತಂ ಗುಹಾಯಾಂ

ಸೋಽವಿದ್ಯಾಗ್ರಂಥಿಂ ವಿಕಿರತೀಹ ಸೋಮ್ಯು |

(ಯಾರು ಹೃದಯ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮತತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಯುತ್ತಾನೆ ಅವನು ಈ ಅವಿದ್ಯೆಯ ಕಟ್ಟನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.)

ಇಲ್ಲೂ ಅದೇ ಪ್ರಶ್ನೆ: 'ಇಲ್ಲಿ' ಎಂದರೆ ಎಲ್ಲಿ?

ಇಲ್ಲೂ ಅದೇ ಉತ್ತರ: 'ಇಲ್ಲಿ' ಎಂದರೆ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ. 'ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಅವಿದ್ಯೆಯೆಂಬ ಸಂಸಾರಬಂಧನದಿಂದ ಕಳಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ'

ಭಗವನ್ನಯತೆಯೆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ದ್ರಷ್ಟಾರರು ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಅದರಿಂದ 'ಇಲ್ಲಿ' ಎಂದರೆ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಎನ್ನುವುದು ಅವರಿಗೆ ಸಹಜವಾದ ಅರ್ಥ.

ಬಾಧಕನಿಲ್ಲದ ಎಲ್ಲಡೆಯು ಈ ಅನುಸಂಧಾನ ಸಮಾನ.

ಈಗ ತುಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ದೃಷ್ಟಾಂತಕ್ಕೆ ಬರೋಣ:

'ನೇಹ ಾನಾ ಸ್ತಿ ಕಿಂಚನ'

ಅರ್ಥ ಸರಳವಾಗಿದೆ: 'ಇಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾದದ್ದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ'

ಆದರೆ ಎಲ್ಲಿ?

ಕೆಲವರು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿದರು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ!

ಏನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗಾಯಿತು? ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾದದ್ದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಇರುವುದು ಒಂದೇ ತತ್ತ್ವ. ಎರಡು ಇಲ್ಲದೆ ಭೇದ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು? ಭೇದ ಇಲ್ಲದೆ ಎರಡು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು? ಅಹಾ! ಅದ್ವೈತಕ್ಕೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆ ಆಧಾರ ಬೇಕೆ?

ಆದರೆ ವಾಸ್ತವ ಸಂಗತಿ ಬೇರೆಯೆ ಇದೆ ಎನ್ನುವುದು ನಮಗೀಗ ತಿಳಿದಿದೆ. ಭಗವಚ್ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ ಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ 'ಇಹ' ಎಂದರೆ ಸಹಜವಾದ ಅರ್ಥ 'ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ' ಎಂದು.

ಈಗ ಈ ಮಂತ್ರದ ಅರ್ಥವೇ ಬೇರೆಯಾಯಿತು. ಈ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾದದ್ದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಅವನ ರೂಪಗಳು, ಕ್ರಿಯೆಗಳು, ಅವಯವಗಳು, ಗುಣಗಳು ಎಲ್ಲವೂ ಅವನ ಸ್ವರೂಪ. ಅವನು ಅಖಂಡಸ್ವರೂಪ. ಇದು ಹೃದಯದ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಾಗ, ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಭಗವಂತ ಬಂದು ನೆಲೆಸಿದಾಗ ಕಾಣುವ ಅರ್ಥ.

ಒಳಗಣ್ಣು ತೆರೆಯದವರಿಗೆ 'ಇಹ' ಎಂದರೆ ಬರಿಯ ಜಗತ್ತು. ಒಳಗಣ್ಣು ತೆರೆದವರಿಗೆ 'ಇಹ' ಎಂದರೆ ಬರಿಯ ಭಗವಂತ.

ಇನ್ನೇ ಮುದ್ದಿಗೂ ಹೃದಯಕ್ಕೂ ಇರುವ ಅಂತರ!

ಇದೇ ಚಿಂತನೆ ಮುಂದುವರಿದಾಗ ಇನ್ನೂ ಅದ್ಭುತವಾದ ಸಂಗತಿ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಭಗವನ್ನಯತೆಯ ಪೂರ್ಣಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಶಬ್ದವೂ ಭಗವಂತನನ್ನಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೇನನ್ನೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ವಾಕ್ಯವಲ್ಲ; ಶಬ್ದವಲ್ಲ; ಒಂದೊಂದು ಅಕ್ಷರವೂ ಭಗವಂತನ ನಾಮವಾಗಿ ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ. ಇದೆ ಸಮಸ್ತ ವೇದಮಂತ್ರಗಳ ಮುಖ್ಯಾರ್ಥ:

'ಯೋ ದೇವಾನಾಂ ನಾಮಧಾ ಏಕ ಏವ'

ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ 'ಅಗ್ನಿಮೀಳೇ' ಎಂದರೆ 'ಅಗ್ನಿನಾರಾಯಣನನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುತ್ತೇನೆ' ಎಂದರ್ಥ. 'ವಾಯವಾಯಾಹಿ ಎಂದರೆ

'ವಾಯುನಾಮಕನಾದ ನಾರಾಯಣನೆ ಬಾ' ಎಂದರ್ಥ. 'ಸೂರ್ಯ ಆತ್ಮ ಜಗತ್ಸೃಷ್ಟಿಷ್ಠ' ಎಂದರೆ 'ಸೂರ್ಯನಾರಾಯಣನೆ ಚರಾಚರಗಳ ಅಂತರ್ಯಾಮಿ, ಸ್ವಾಮಿ ಎಂದರ್ಥ.

ಈ ನೆಲೆಯನ್ನು ತಲುಪಿದ ಜ್ಞಾನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ದೇವತಾಸೂಕ್ತಗಳೂ ವಿಷ್ಣುಸೂಕ್ತಗಳೆ.

ಇನ್ನೂ ಆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದಾಗ ದೇವತೆಗಳ ಹೆಸರಷ್ಟೆ ಏನು? ಎಲ್ಲ ಲೌಕಿಕನಾಮಗಳೂ ಅವನನ್ನೆ ಹೇಳುತ್ತವೆ.

'ನಾಮಾನಿ ಸರ್ವಾಣಿ ಯಮಾವಿಶಂತಿ

ತಂ ವೈ ವಿಷ್ಣುಂ ಪರಮಮುದಾಹರಂತಿ'

ದೇವತೆಗಳ ಹೆಸರಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ. ಘಟ-ಪಟ ಮುಂತಾದ ವಸ್ತುನಾಮಗಳೂ ಭಗವಂತನ ಹೆಸರೇ. ಏಕೆಂದರೆ ಭಗವಂತನ ಹೆಸರಲ್ಲದ ಶಬ್ದವೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಲ್ಲ. ದೇವರ ಹೆಸರನ್ನೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗಿಡುವುದಿಲ್ಲವೆ. ಹಾಗೆಯೆ ಎಲ್ಲ ಹೆಸರುಗಳೂ.

ಬರಿಯ ಸಂಸ್ಕೃತನಾಮಗಳಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ. ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಯ ಶಬ್ದಗಳೂ ಭಗವಂತನ ಹೆಸರು. ಮನುಷ್ಯರಾಡುವ ಭಾಷೆಯ ಪದಗಳಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ. ಪಶು-ಪಕ್ಷಿಗಳ ಕೂಗು, ಮೋಡ-ಮಳೆಗಳ ಸದ್ಯ, ಗಾಳಿಯ ಸುಯಿಲು, ಕಡಲ ಮೊರೆತ ಹೀಗೆ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಎಲ್ಲ ನಾದಗಳೂ ಭಗವಂತನ ನಾಮಗಳೇ.

'ಸರ್ವಾ ಋಚಿಃ ಸರ್ವೇ ವೇದಾಃ ಸರ್ವೇ ಘೋಷಾಃ ಪ್ರಾಣ ಏವ | ಪ್ರಾಣ ಋಚಿ ಇತ್ಯೇವ ವಿದ್ಯಾತ್'

★ ★ ★

ಅಕ್ಷರಗಳಿಂದ ಪದ. ಪದಗಳಿಂದ ವಾಕ್ಯ. ಎಲ್ಲ ಅಕ್ಷರಗಳೂ ಭಗವಂತನ ಹೆಸರಿಂದ ಮೇಲೆ ಭಗವಂತನ ನಾಮವಲ್ಲದ ಪದವಾದರೂ ಇರುವುದು ಹೇಗೆ?

ಇಂಥ ಉನ್ನತ ಅನುಭಾವದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಏನು ನಾಮ ಕೇಳಿದರೂ, ಏನು ನಾದ ಕೇಳಿದರೂ ಭಗವಂತನ ಹೆಸರಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತದೆ; ಭಗವಂತನ ಅನಂತಗುಣಗಳೇ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ನಲಿಯುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ ಇದು ಬುದ್ಧಿಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲ; ತರ್ಕದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲ ಹೃದಯದ ಭಾಷೆ. ಅನುಭಾವದ ಭಾಷೆ.

ಇದು ಮನುಷ್ಯಭಾಷೆಯಲ್ಲ; ದೇವಭಾಷೆ.

ಕೋಶದ ಪುಸ್ತಕ ಹಿಟದು ವೇದವನ್ನು ತಿಳಿಯಲಾಗದು; ನಕ್ಷೆ ನೋಡಿ ನಕ್ಷತ್ರಲೋಕವನ್ನು ಅಳಿಯಲಾಗದು

★ ★ ★